

FEEL GOOD

Nederlanders zijn ongelukkige individuen die de weg volledig kwijt zijn. Met die realiteit werd ik de afgelopen week weer eens keihard geconfronteerd. Drie keer op rij kreeg ik een aanbod tot geluk tussen de ogen. God wat steekt dat.

Ten eerste kreeg ik een mail van een vriendin van een ex-collega. Ze organiseert passie-events. Passie-events zijn voor mensen die hun hart willen volgen en voor hun passie willen gaan, onder de strijdkreet: 'doe de dingen waar je hart van gaat zingen'.

Ten tweede keek ik afgelopen zaterdag per ongeluk in het katern 'De Verleiding' in de Volkskrant. In de advertentierubriek daarvan grossieren ze in dingen waarvan je je goed gaat voelen. Het begint bij Qigong en kruidenvakanties in Zwitserland. Via Zimbabwaans beeldhouwen beland je uiteindelijk in de Zuid Bourgogne, voor vreugde en inspiratie middels theater en meditatie. Fijn.

En daarnet kwam er een mail binnen die al het andere in één klap overbodig maakt: het FEEL GOOD seminar. Met dit ééndaagse seminar leer je hoe je de kwaliteit van je leven, zowel zakelijk als privé, flink kunt verbeteren. Particulieren ontvangen 50% korting op de tickets. Dus waarom zitten we hier eigenlijk nog?

Nederlanders zijn ongelukkige individuen die de weg volledig kwijt zijn. Anders zou er vast niemand op het idee komen om alle genoemde sleutels tot meer geluk aan te bieden, of ze af te nemen. In de tachtiger jaren heeft Trungpa de term spiritueel materialisme geïntroduceerd. Dat gaat over mensen die trots zijn op wat ze bereiken op hun spirituele weg. Dit gaat over iets

anders, over spiritueel hedonisme, de hang naar een soort kant-en-klaar geluk of snackbar-zelfrealisatie. We houden onszelf een spirituele frikandel voor van een beter en mooier hier-en-nu. Maar wel graag snel en moeiteloos. Kalm aan en rap een beetje, zoals Herman Finkers het treffend samenvat.

Maar dat mooiere hier-en-nu komt er niet, en het nastreven zaait alleen maar twijfel: wat doe ik niet goed, waarom lukt het mij niet om méér geluk te realiseren?! Waarom niet? Omdat het leven nou eenmaal is wat het is: ruw en ongepolijst. En omdat streven naar meer geluk voor jezelf bij voorbaat gedoemd is te mislukken.

Je krijgt niet vaak de kans om dit soort dingen bij de bron aan de kaak te stellen, maar de vriendin van de ex-collega had toevallig ook een vraag aan mij. Of ik wilde figureren in een passie-event. Omdat ik een typisch voorbeeld zou zijn van iemand die zijn hart volgt, met dat zen-gedoe van me.

Ik heb de boel voor alle zekerheid op scherp gezet. Ik ben allergisch voor het woord passie, schreef ik terug. En ik doe geen dingen waar m'n hart van gaat zingen, althans niet met opzet. Ik worstel iedere dag met het leven, en niet eens altijd met tegenzin. Het gaat me niet zozeer om wat ik wil, maar om wat mijn verantwoordelijkheden zijn, en hoe ik de taken die daarbij horen zo goed mogelijk kan doen. Geen goudomrande wolken of bloeiende lotusbloemen, maar op een roestige fiets door het rulle zand. Heel fifties.

Ze vond het een bijzondere visie. Maar wilde evengoed nog dat ik zou komen. Dus ik ga.

Ron Sinnige, mei 2007